

РЕШЕНИЕ

№ 41203

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6720** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Владимирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на В. П. П., подадена чрез адв. Ц. Б., срещу Решение № 2084/06.06.2025 г. по НАХД № 13617/2025 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 18 състав. С решението е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 23-4332-013846 от 11.07.2023 г., издадено от Д. Д. Д., началник сектор в ОПП – СДВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се отмяна на решение на СРС и произнасяне по същество, при което да бъде отменено и оспореното наказателно постановление. Претендира сторените по делото разноски за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът, чрез адв. Б., поддържа жалба и моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на НП с присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – редовно призован, не изпраща представител. По делото са постъпили писмени бележки от Началник сектор „Административно обслужване“ в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, чрез юрк. П., в които са изложени доводи за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалбата е основателна. Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и

правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

СРС е възприел фактическата обстановка, която съответства на събраните по делото писмени и гласни доказателства. От правна страна съдът е приел, че съставеният АУАН, както и НП, са издадени от съответните компетентни органи и в рамките на техните правомощия. Обсъдил е и показанията на разпитаните свидетели. За да потвърди наказателното постановление районният съд е приел, че нарушението е достатъчно ясно и пълно описано, като същото съответства на правната му квалификация. Налице е умишленото извеждане на автомобила от контрол, което се явява дейност със спортен/атракционен характер, различна от превозната. Според решаващия състав липсват съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 вр. чл. 63, ал. 3, т. 2 от ЗАНН. Изведени са изводи, че липсата на уточняване в АУАН на това от какъв вид са съответните свидетели попада в хипотезата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН; не е налице и законово изискване актосъставителят непосредствено да е възприел признаците на административното нарушение.

Настоящият състав намира, че обжалваното решение е правилно.

За да постанови оспореното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Фактическите констатации на въззивния съд са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал. Районният съд е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестраниното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.

Неоснователно е наведеното от касатора оплакване за липса на извършено нарушение. Визираната в НП разпоредба на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП императивно забранява на водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Обстоятелството, че в закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“ като законодателна техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В тази връзка, както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението. Това съзнателно опасно шофиране, посредством превеждане на автомобила извън контрол /дрифт/, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

Съдът намира, че водачът е осъществил виновно нарушението на чл. 104б, т. 2 ЗДвП. Обществената опасност на така осъщественото административно нарушение е значителна с оглед механизма, по който е извършено деянието, като от него може да се обосновават изводите за виновно поведение на нарушителя. От тази висока степен на опасност и с оглед цялостния контрол за законосъобразност не може да се обсъжда и въпросът за приложението на чл. 28 от

ЗААНН.

Санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая наложените на касатора наказания са правилно индивидуализирани в предвидения от закона абсолютен размер, поради което същите не могат да бъдат редуцирани.

По тези съображения решението не страда от пороците релевиращи в касационната жалба, поради което, като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лв., определен на основание чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, II касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2084/06.06.2025 г. по НАХД № 13617/2025 г., постановено от Софийския районен съд, НО, 18 състав.

ОСЪЖДА В. П. П., ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130 /сто и тридесет/ лева – разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: